

Stefano Benni

Döntetlen

Elegáns étterem, lágy fények, kevés asztal, sok pohár. Zene: aerobik utáni relax. Adagok: minimális. Balett-táncosnak tűnő pincérek mogyoróbar-na mellényben, fekete csokornyak-kendőben. Illat: Chanel és garnéla. Nézzétek azt a párt. A férfi magas, kifinomult, sasorrú, haja diszkréten festve, zakója zsebében lila zsebken-dő. A nő magas, kifinomult, orra ki-csit kiigazítva, majdnem valódi melle felett mély dekoltázs, combja hosz-szú, egyszóval még mindig nagyon vonzó. Nem néznek egymásra. A férfi fehérbort kortyol, a pohár aranyszínű fényében témát keres. A nő egy zel-lerszárat rágcsál, és a légüres térben túsarkúba bújtatott lábacska-ját hullá-moztatja. A pincér mozdulatlan, arc-kifejezése egy készséges bokszolóé, tekintete a páron, kész kielégíteni bármilyen kívánságukat. A férfi leteszi a poharat egymásba fonja ujjait, álla alá támasztja a kezét, és felkészül a beszélgetésre. A nő felaprítja a ma-radék zellert, játszik a karkötőjével, egyikkel a tizenhatból, és felkészül a hallgatásra.

– Hogy fedezted fel? – kérdezi a férfi.

– A mobilodban.

– Szóval kémkedsz utánam.

– Persze hogy kémkedek. Leg-alább megtanulod, hogy ne hagy-d elől az ágyon.

– És mit találtál?

– Egy üzenetet... Kedves, tegnap igazi bika voltál... felhívtam a szá-mot... és a tehén válaszolt. A Dóri, nézd csak.

– Te mutattad be...

– Disznó vagy! De most nem úszod meg szárazon. Megmondtam, legkö-zelebb elmegyünk az ügyvédhez, va-gyonmegosztás, ingatlanelosztás...

– Nem, drágám, nem szabadulsz meg tőlem ilyen könnyen. Én is rajta-kaptalak.

Nézik egymást. A pincér mosolyog-va letesz az asztalra egy tortaformára sütött tonhalas omlettet tartármár-tásban. A torta még rezeg. A pincér hátralép, és mozdulatlanul álldogál az összekötözött homárok akváriuma mellett.

– Rajtakaptalak, a laptopodon – mondja a férfi teli szájjal.

– Szóval kémkedsz utánam.

– Persze hogy kémkedek. Leg-alább megtanulod, hogy ne hagy-d bekapcsolva jelszó nélkül. Beléptem a postafiókomba. És megtaláltam Fede-rico levelét.

– Csak tréfált...

– Nem tréfált. Az orgazmusod szó-tárának tökéletes leírását adta.

– Rendben, akkor döntetlen?

– Akkor döntetlen.

– Hát nem – mondja a nő –, mert ha tényleg ujjat akarsz húzni velem, van még egy titkos meglepetésem. Egy hó-napja a kabátodban megtaláltam egy taorminai szálloda számláját. Kétágyas szoba. Felhívtam a nagybátyámat, aki a nyilvántartásoknál dolgozik. Veled együtt a 210-es szobába bejelentkezett egy bizonyos Romina Fantí. Az arany-seggű titkárnod, gondolom.

– Morbid vagy és modortalan... még a kabátomba is belenézel.

– Igen, és így én nyerek. Kettő-egy. Holnap elmegyünk az ügyvédhez.

A cortinai házat akarom, meg a Cherokee terepjárót, kezdetnek...

Nézik egymást, a remegő tonhaltorta vár.

– Nem nyerhetsz ellenem, drágám. Emlékszel, egy hónapja, amikor a londoni kongresszusra mentem? Nos, a repülőtéren sztrájkoltak, hát hazajöttem, csak nem szóltam neked. Franco autója állt a ház előtt.

– Nem jelent semmit.

– Nagyon halkán nyitottam ki az ajtót, nem vettétek észre, a szőnyegen keféltetek...

– Te szemét... És nem szóltál semmit?

– Nem, eljöttem, és azt gondoltam: ez még jól fog jönni, amikor a megcsalásaimmal akar betenni nekem. És látod, tényleg, most kettőkettő.

– És hova mentél, miután rajtakaptál?

– Anyámnál aludtam.

Nézik egymást. A torta megolvad és lefolyik.

– Azt hiszed, megfogtál, de én ravaszabb vagyok nálad. Aznap éjjel, amikor Franco elment, hallottam a tévében, hogy sztrájk volt. Felhívtam a londoni szállodádat, és nem voltál ott. Akkor telefonáltam a milánói Linate reptérre, a Sheratonba, ismerem a recepcióst, felkapcsolt a szobádba, és egy kedves hang válaszolt, idegen akcentussal. Egy szép brazil szajha, gondolom. Még hogy anyádnál aludtál...

– Hogy jutott eszedbe a Sheraton?

– A következő gép másnap reggel fél nyolckor indult. A reptérhez legközelebbi szállodát választottad, meg a legkényelmesebb kurvát, egyértelmű. Lusta vagy, nőcsábászként is. Háromkettő.

– Nem, édesem. Londonban a kongresszuson ott volt Gilberto is,

és mindent elmesélt. Teljesen el volt keseredve...

– Soha nem voltam Gilbertóval.

– De a feleségével, Giovannával igen. És ő csak hajtogatta: a feleségem megcsal, és ami a legrosszabb, az a gyanúm, hogy egy nővel, láttam őket beosonni egy szállodába a Fiera negyedben. Akkor eszembe jutottak a naptejes kenetetések, amiket a nyáron műveltetek, telefonáltam Giovannának, és csak annyit mondtam: tudok mindent, ő meg sírva fakadt. Azt mondta: ne szólj semmit Gilbertónak... Szóval, három-három.

– Nem, szívem. Mert ezután Gilbertót te vigasztaltad...

– Nincs bizonyítékom.

– A fodrászom, aki a városi meleg pletykák királya, látott titeket bemenni a Bang Bang különszobájába.

– Nem lehet. Kétezer eurót adtam neki, hogy tartsa a száját.

– Én meg hármat...

– Hogy jöttél rá?

– Megtaláltam a Batman-jelmezedet a szekrényed alján, a síruhád mögé dugva. Telefonáltam Giovannának, ő megtalálta Robinét Gilberto szekrényében...

– Jól van, bassza meg, négy-három neked, de még nincs vége.

– Halljuk, mivel tudsz előállni.

A torta meginog.

– 2002, nyár, az izompacsirta életmentő az üdülőben. Van egy polaroidom.

– Szemét! 2003, tél, megdugtad a szálloda masszörnjét. Az meg elmesélte a síoktatónak.

– Tényleg, el is felejtettem, a síoktatód. Öt-öt.

– Menj a picsába, masszörnőből kettő volt, az a lyukas fogú, hájas tehén is. Milyen borzalmas ízlésed van.

– Te beszélsz? Két éve az az undo-rító Grassi előljáró...

– Te akartad, hogy udvaroljam körbe, hogy segítse a szerződésedet.

– Azt mondtam, legyél velem kedves, nem azt, hogy szopd le a kerti ház előtt. A háziorvos mesélte...

– Rendben. De te meg megketytyintetted a feleségét, azt az összetákoltt vén pinát.

– Az is csak a szerződés miatt volt.

– Akkor is ér, hat-hat.

– Hat-hat. Elfelejtettem a lovasoktatódat, azt a csizmás parasztot.

– Nem, drágám. Azt már bebeszámoltuk az öt évvel ezelőtti mérlegbe, amelyik kilenc-kilencre végződött. Nem számolhatod bele kétszer. Ne blöffölj, még megvan a lista a gépe-men, megnézhetjük.

– Ó, tényleg, a géped. Elfelejtetem, hogy Federico a levelében említi egy barátját is, aki csatlakozott a bulihoz... Szóval hét-hét.

Szembefordulnak. Nézik egymást. A torta olvadtan szétfolyik.

– Oké, döntetlen. Ezúttal megúszad.

A férfi megfogja a nő kezét. Megpróbál lehúzni róla egy smaragdgyűrűt.

– Hülye kurva – sziszegi.

– Mocskos disznó – suttogja a nő.

Kéz a kézben, a torta lefolyik az asztalról, a gyertya fénye megremeg nehéz sóhajuktól. Mennyire szeretik egymást, gondolja a pincér.

Pál Judit fordítása

Stefano Benni 1947-ben született Bolognában. 1976-os debütálása óta több mint tíz regényt és ugyanennyi novelláskötetet, számos verseskötetet és forgatókönyvet írt. Dolgozott újságíróként (például a *l'espresso* és a *La Repubblica* munkatársaként), valamint rendezett filmet (*Musica per vecchi animali*), és jó néhányban szerepelt. Munkásságának egyik fő vonása a kortárs olasz és globális társadalom erőteljes kritikája, legfontosabb írói eszköze a fantasztikus, mágikus elemek használata és a satirikus humor.

BEAUTIFUL TÁJKÉP NO. 3.